

A TELJES IGAZSÁG FELÉ

(Jn 16,12-15)

Nem gondoltuk,
a hegyről jövet.
Fölöttünk még
ott derengett áldó keze,
a felhők búcsúztak,
nem gondoltuk,
hogyan így lesz.

Nem gondoltuk,
a kis szobából kitódulva,
háztetőre gyűlve,
szélzúgásban, lángok,
áradásában,
akkor
ezernyi hang eggyé,
egy ezerré vált
rejtelmes táncban,
nem,
nem gondoltuk,
hogyan így lesz.

Hogy újra kezdődik minden,
újra meg kell járnunk
a pusztá csapdáit, rejtelmeit,
újra kell mártóznunk a Jordánban,
fel kell mennünk a hegyre hirdetni
a boldogságokat, jajokat,
keresni egy fiút öt kenyérral és hialakkal,
kenyeret osztani, majd abbahagyni,
kezünket betegre tenni
és menni, menni újra,
máshová,
kopogni zárt ajtókon,
leülni kunyhókban,
újra, meg újra,
nem gondoltuk,

Állni és nézni a templomperselyt,
figyelni, ki dob jól csengő aranyat,
ki egy kicsi fillért,
ki pózol elől, az oltárnál,
és ki bújjik el hátul,
szemét fel sem emelve,

naponta nézni, figyelni,
óvni azt, mi egyedül fontos,
újrakezdeni reggelente,
nem gondoltuk,
A hegyen sátrat nem verhetünk,
a fény csak dereng még,
az éjsötét út hátravan,
másik hegy áll a közelben,
megjárni ösvényeit,
kanyargós útjait,
újra és újból,
nem gondoltuk,

Nem sejtettük azt sem,
hogyan közlünk lesznek, akik
elvélik a szót,
mondanak majd hamis ígéretet,
osztanak áldást igazaknak,
betegek előtt zárják szívüket.

És hogy a végén,
lehet,
hogyan sóhajtván keressük,
azt, Aki küldött,
az eget.

Ez lenne hát az igazság,
a teljes,
erre poroszkálunk, futunk,
bandukolunk,

Így szólt
az ígéret.

Így vezet, kit adott magából,
a távozó.

A teljes igazság ez.

Látszólag minden ugyanaz,
mégis más,
a Lélek láthatatlanul
átszövött mindent.

Molnár Béla